

Skandinaviens Stjerne

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 11

1. Juni 1919

68. Aargang

Flandernes Verden.

Af Ældste Drjon F. Whitney.

(Artikel fra „Vikuben“.)

I en tidligere Artikel*) har jeg kortelig berørt Spørgsmaalet om Muligheden af Kommunikationer, personlige eller upersonlige, mellem den usynlige og den synlige Sfære — mellem Aandernes Verden og Menneskene i denne Verden. Det er nu min Hensigt at behandle Spørgsmaalene: Hvor er Aandernes Verden? Og hvad gaar der for sig der? Disse Spørgsmaal er allerede besvarede gennem guddommelig Aabenbaring eller gennem guddommelig inspirerede Mænds Lærdomme. Jeg gør ikke Fordring paa at kunne sige noget nyt til, hvad der allerede er fremsført, men vil indskrænke mig til at gengive nogle af de Sandheder, som guddommeligt inspirerede Mænd har talt og skrevet, og gøre saadanne Tilføjelser af mine egne, som kan synes hensigtsmæssige.

Følge nogle Menneskers Opsfattelse betegner Aandeverdenen, hvor retfærdige Menneskers Aander dvæler, og „Himlen“ et og samme Sted. Men for en Sidste-Dages Hellig er der stor Forstel paa de to. En Hvilestand, saaledes som Aandelivet menes at ville være for de retfærdige — uagtet Aandernes „Hvile“ ikke er ensbetydende med Uvirksohed — kan med Lethed stildres som en Ulykkelighedstilstand i „Himlen“, sammenlignet med en Verden fuld af Lidelser og Sorger, men dette er kun relativt. Det er ikke for meget sagt — det er snarere at siges for lidt — at fastholde, at der er ligesaa megen Forstel mellem Aandeverdenen og Himlen som mellem det kødelige og aandelige Ufsnit af Menneskets Tilværelse.

*) Se Uddrag af Artiklen i Nr. 9 af „Skandinaviens Stjerne“.

„Andernes Verden“, siger Barley P. Pratt, „er ikke den Himmel, hvor Jesus Kristus, hans Fader og andre hellige Væsener dvæle, hvilke gennem Opstandelsen eller Optagelse naaede de evige Boliger og bleve kronede og givne Plads omkring Magtens Trone; men det er en mellemliggende Tilstand, en Prøvestand, et Sted, hvor Aanderne forbedres, undervises og opdrages.“

Den samme Forfatter besvarer Spørgsmaalet: „Hvor er Andernes Verden?“, idet han siger:

„Den er her paa den Planet, hvor vi er fødte.“ Derefter følger denne Erklæring: „Jorden og de andre Planeter af samme Orden har deres indre eller aandelige Sfære saa vel som deres ydre eller timelige. Den ene er befolket med Aander uden kødelige Legemer, den anden med Aander iførte kødelige Legemer.“

Barley P. Pratt, en Nutids-Apostel, var Joseph Smiths Discipel. Hans mesterlige Afhandling: »Key to Theology« er skreven paa Grundlag af de Principper, som bleve guddommeligt aabenbarede til Grundlæggeren af Jesu Kristi Kirke paa Jorden i vore Dage. Væren om, at Jorden har en „indre eller aandelig“ saa vel som en „ydre eller timelig“ Sfære, er en aabenbar Gentagelse af den betydningsfulde Læresætning om Dualisme, som findes i baade gammel og ny Aabenbaring, og som især er fremfat af Profeten og Seeren Joseph Smith.

En omhyggelig Gennemlæsning af 1. Mosebog vil, om end i lidt ubestemte Udtryk, lægge denne Dobbeltthed for Dagen, saavidt det angaar Skaberværket. Efter at have aflagt en Beretning om Jordens Oprindelse og alle de skabte Ting's Tilblivelse, fortsætter den inspirerede Historiker med at sige:

„Disse ere Himmelsens og Jordens Oprindelser, der de skabtes paa den Dag, Gud Herren gjorde Jorden og Himmelen. Og allehaande Buske paa Marken vare endnu ikke paa Jorden, og allehaande Urter paa Marken vare endnu ikke fremspirede; thi Gud Herren havde ikke ladet regne paa Jorden, og der var intet Menneske til at dyrke Jorden.“ (1. Mof. 2 : 4, 5.)

„Intet Menneske til at dyrke Jorden“ — og dog var Mennesket bleven skabt, saavel som Planter og Urter, der var til, før de fremspirede. Det tilsyneladende dunkle blev tydeligt forklaret af Joseph Smith, da han under Aabenbaringens Aands Paavirkning reviderede de hellige Skrifter. Han gav en mere udførlig Beretning om Skabelsen, end vore almindelige Bibler indeholder. Fra denne Beretning hidrættes følgende Sætninger:

„Thi jeg, den Herre Gud, skabte alle Ting, hvorom jeg har talet, aandelige, før de bleve naturlige paa Jordens Overflade. . . . Og jeg, den Herre Gud, havde skabt alle Menneskenes Børn, men endnu ikke en Mand til at dyrke Jorden; thi i Himmelen skabte jeg dem; og der var endnu intet Kød paa Jorden, ej heller i Vandet, ej heller i Luften. . . . Desuagtet vare alle Ting skabte før.“ (Den kostelige Perle, Mofes 3 : 5, 7.)

Med andre Ord, da Gud skabte Menneſker, Dyr, Fiſke og Fugle, skabte han dem dobbelt, først aandeligt, ſiden legemligt, og det ſamme er Tilfældet med Træer, Buſte, Blomſter og alle ſkabte Ting. De bleve først til aandeligt, og ſenere ſkabtes de naturligt, idet Aand og Legeme i Forening udgør Sjælen. (Pagt. Bog 88 : 15.)

Dersom nu dette Udtryk, at „alle Ting vare ſkabte før“, ogſaa indbefatter Jorden, og at dette var Skabelſesproceſſen — dersom Gud først skabte en aandelig Jord eller Verden og gav derefter denne et naturligt Legeme, da har vi en temmelig tydelig Foreſtilling om, hvad der menes med den aandelige Verden og med „Aandeverdenen“.

Betragtet i dette Lys er Aandeverdenen ikke meget langt borte. Ens Tanker behøver ikke at ſvæve Millioner af Mile ud i Rummet for at finde den. Vi behøver blot at træde ud af Legemet, og vi er i Aandernes Verden. Vore kære afdøde er i Nærheden af os, og deres Nærværelſe er ofte følt, uagtet de kun ſjældent ſelv kan ſes eller høres. „De reſtærdiges Aander“, ſiger Profeten, „er ikke langt fra os, og de kender og forſtaar vel vore Tanker, Følelſer og Sindſtemninger og be- drøves ofte over os.“ (Teachings, Side 166.)

De uretſærdiges Aander behor ligeledes Aandeverdenen, men er af- ſondrede fra de reſtærdige, og er ikke i en Hvilens Tilſtand. Lys og Mørke adſtiller dem, og hver Part har ſin ſæregne Befolkning. Hades eller Helvede udgør en Del af Aandeverdenen.

Hentydende til den Slags Aander, ſom befolker „Hades“, ſiger Pro- feten: „Diſſe Aanders ſtore Elendighed. . . . beſtaar i at vide, at de ikke har opnaaet den Herlighed, ſom andre nyder, og ſom de ſelv kunde have nydt, og de er deres egne Anklagere.“ (Teachings Side 185.) Paa et andet Sted nævner han Frelſerens Løfte til den angergivne Røver: „I Dag ſkal du være med mig i Paradis“ (Luk. 23 : 43), og erklærer det for at være en urigtig Overſættelſe, ſigende, at det burde lyde ſaa- ledes: „I Dag ſkal du være med mig i Aandernes Verden.“ (Teachings, Side 167, 184.)

„I Aandernes Verden“, ſiger Parley P. Pratt, „findes alle de intelle- tuelle Væſener med de ſamme Forſtelligheder ſom her paa Jorden.“ Og han henviſer til, ſom Profeten allerede havde gjort, at Jeſus Kristus og Røveren „begge gif til det ſamme Sted“, nemlig til Aandeverdenen — men under vidt forſkellige Forhold. „Den ene var der med al den Intelligens, Lykke, Miſkundhed og Barmhjerlighed, ſom kendetegner en Lærer, en Budbærer, beſtillet til at forkynde det glade Budſkab til de ydmyge, at læge de ſaarede Hjerter, trøſte de ſørgmodige, udraabe Be- frielſe til de bundne og prædike Evangeliet for Aanderne, ſom var i Forvaring, at de kunde blive dømt paa Menneſkers Vis i Rødet — medens den anden gif dertil ſom en Røver, der havde udaandet paa Korſet ſom en Forbryder, og ſom var ſyndesuld, uvidende, udannet og uforberedt paa Opſtandelen, og ſom først og fremmeſt maatte have Syndernes Forladelſe og underviſes om Vejen til Frelſe.

Hvad der foregaar i Aandeverdenen bliver ſaaledes tildels antydet. „Den er et Sted“, forſætter Parley P. Pratt, „hvor Evangeliet forkyndes,

og hvor Tro, Omvendelse og gode Gerninger kunne udøves, et Sted, hvor Legemets Opstandelse og Forløsning afventes, og for de Aander, som fortjener det, er et Fængsel beredt, en Stærksid eller Helvede, hvor Aanderne lider for deres Synder til Forløsningens Dag." (Se Almas Bog 40 : 11—14.)

Til Slutning udbryder Nutids-Apostelen: „O, hvilken udstrakt Arbejdsmark for Missionærvirksomheden, der nu aabner sig for Apostlene og Ældsterne i Jesu Kristi Kirke af de Sidste-Dages Hellige. Efter som dette Virkesfelt aabnes, vil de mere fuldkommen begynde at fatte Omfanget af deres guddommelige Mission og Betydningen af den store Befaling, vi har modtaget, at prædike Evangeliet for „al Skabningen“.

Det sidste Ord vedrørende dette interessante Emne kommer i Forbindelse med et „Syn om de Dødes Forløsning“, en Tilkendegivelse, skænket Præsident Joseph F. Smith en ganske kort Tid før hans Død. Det er en Beskrivelse af Frelserens Besøg til Aanderne i Verden, som omtalt i Peters første Brev (3 : 18—20), og lyder som følger i Uddrag:

„Jeg saa de dødes Hærstarer, baade smaa og store. Og forsamlede tilsammen paa et Sted saa jeg en utallig Skare af de retfærdiges Aander. . . . De vare fyldte med Glæde og Lykkelighed og frydede sig med hverandre, fordi deres Forløsningsdag var nær forhaanden. . . . Guds Søn viste sig iblandt dem og han prædikede det evige Evangelium til dem, Væren om Opstandelsen og Menneskenes Forløsning fra Faldet, og fra deres personlige Synder paa Betingelse af Omvendelse. . . . Jeg saa, at Herren ikke personlig gik ud blandt de ugudelige og genstridige, som før havde forkastet Sandheden, men se, ud af og blandt de retfærdige organiserede han sine Hærstarer og bestiftede Budbringere, itklædte Magt og Myndighed, og disse kaldte han til at gaa ud med Evangeliets Ord og bringe Evangeliets Lys til dem, som var i Mørke, ja, til alle Menneskers Aander. . . .

Jeg saa, at de trofaste Ældster i denne Evangelie-Husholdning, som forlod den jordiske Tilværelse, fortsætter deres Gerning, at prædike Omvendelsens Evangelium til Saliggørelse, formedelst Guds enbaarne Søns Forsoningsdød, blandt de, som er i Mørke og i Syndens Vænter i den store Aanderne Verden.“*)

Det nye Lys, som her kastes over dette Emne, indeholdes i Beretningen om, at, da Frelseren besøgte Jndvaanerne af Aanderne Verden, var det gennem Stedsfortrædere, og ikke personligt, saa vidt som de ugudelige angaar. Han forvaltede blandt de retfærdige direkte, men blandt de uretfærdige indirekte ved at sende sine Tjenere til dem, bærende det hellige Præstedømmes Myndighed og retmæssigt bestiftede til at tale og handle i hans Navn og i hans Sted. Præsident Smiths Udtalelse er lidt forskellig fra den almindeligt antagne Opfattelse, at Frelseren personlig besøgte de ugudelige. (Sammenlign 3. Nephi 15 : 12—24., Matt. 15 : 24.)

*) Hele Synet, som det blev beskrevet af Præsident Joseph F. Smith, fandtes i „Scandinaviens Stjerne“ for 1. Februar 1919.

Saa meget om Vandeverdenen, som er et midlertidigt Opholdssted for Guds Børn, medens de gennemgaar en Renselse og Udvikling som en Forberedelse for noget bedre i Fremtiden. „Himlen“ derimod betegner den højeste Herlighed og er de fuldkommengjorte og herliggjortes evige Hjem.

Tale af Statspræsident David Halls,

holdt ved Generalkonferencen i Salt Lake City den 6. Oktober 1918.

J en af Jesu Taler til det jødiske Folk sagde han ved en vis Lejlighed til dem:

„Kommer hid til mig alle, som lide Nøje og ere besværede, og jeg vil give eder Hvile. Tager mit Nag paa eder og lærer af mig; thi jeg er sagtmodig og ydmyg af Hjertet; saa skulle I finde Hvile for eders Sjæle. Thi mit Nag er gavnligt, og min Byrde er let.“ (Math. 11 : 28—30.)

Denne Udtalelse kommer til mit Sind ved denne Lejlighed. Vi kan anvende disse vor Frelseres Ord, som vi ønsker det. Hvis vi er syge, ledes vore Tanker hen paa disse Ord, og vi søger vor himmelske Faders Bistand. Hvis vi er trætte paa Sjæl eller Legeme, kan vi tænke paa denne Formaning og søge Hvile hos Gud. Vor Frelseres Ord er anvendelige og er os til Trøst under Livets forfælelige prøvende Forhold. Naar vi er i Nød, er Frelserens Ord til stor Trøst for os.

Det kommer til mit Sind, hvorledes Kornelius fra Cæsarea, da han behøvede Hjælp fra Gud, henvendte sig til ham i inderlig Bøn, og hvorledes han var vejledt af Herren. Vi læser i Apostlenes Gerninger:

„Men en Mand i Cæsarea ved Navn Kornelius, en Hovedsmand ved den Afdeling, som kaldes den italienske, en from Mand, der frygtede Gud tillige med hele sit Hus og gav Folket mange Almisser og altid bad til Gud, han saa klarlig i et Syn ontrent ved den niende Time paa Dagen en Guds Engel, som kom ind til ham og sagde til ham: „Kornelius!“ Men han stirrede paa ham og blev forfærdet og sagde: „Hvad er det, Herre? Han sagde til ham: „Dine Bønner og dine Almisser ere opstegne til Ihukommelse for Gud. Og send nu nogle Mænd til Joppe, og lad hente en vis Simon med Tilnavn Peter. Han har Herberge hos en vis Simon, en Garver, hvis Hus er ved Havet.“ (Apostlenes Gj. 10 : 1—6.)

Vi læser dernæst, at „da Engelen, som talte til ham, var gaaet bort, kaldte han to af sine Husfolk og en gudfrygtig Stridsmand af dem, som stadig vare om ham. Og han fortalte dem det altsammen og sendte dem til Joppe“ for at hente Peter, der rejste tilbage med dem, og nogle andre Brødre fra Joppe drog med ham til Cæsarea. Ved Ankomsten til Cæsarea ventede Kornelius paa dem „og havde sammentaldt sine Frønder og nærmeste Venner“. Peter vidnede for Kornelius og hans Husstand, og de, som var forsamlede med dem, om Frelsen ved Jesus Kristus, som Gud oprejste fra de døde paa den tredje Dag, og som havde paabudt Brødrene, til hvem han gav Fuldmagt, „at prædike for Folket og at vidne, at han er den af Gud be-

stemte Dommer over levende og døde", og at, som Profeterne havde bevidnet, „enhver, som tror paa ham, skal faa Syndernes Forladelse ved hans Navn". Vi læser sluttelig, hvorledes Kornelius' Husstand og alle de tilstedeværende troede Evangeliets Ord og blev døbte, og det kan med Berettigelse formenes, at alle disse blev frelste i Guds Rige.

Jeg kommer til at tænke paa et andet Tilfælde, da en Mand's ydmyge Bøn til vor himmelske Fader blev hørt. I vil erindre, at det skete en Gang blandt Nephiterne her i vor Verdensdel (Amerika), at en vis ung Mand ved Navn Alma blev omvendt ved Profeten Abinadis Prædiken, hvilken Alma derefter udførte et vidunderlig stort evangelisk Arbejde og bragte Sjæle til Omvendelse vidt og bredt i Landet og oprettede Menigheder. Vi læser fremdeles, hvorledes efter en Tids Forløb Almas Søn, der ogsaa hed Alma, og den retfærdige Kong Mofiahs Sønner, som vantro og aandelig vildfarne unge Mænd rejste omkring blandt Folket for at modarbejde Kristi Kirke, som var oprettet. Dette blev Alma, Kirkens Ypperstepræst, til stor Sorg, og han bad inderlig til Herren, som hørte hans Bøn og kom ham til Hjælp, idet han sendte en hellig Engel til hans Søn og Kong Mofiahs Sønner, medens de saaledes gik omkring og søgte at fordærve Guds Kirke og strede mod Gud. Vi læser:

„Dg nu, Mofiahs Sønner taltes blandt de Vantro, og ligeledes taltes iblandt dem een af Almas Sønner, som talbtes Alma efter sin Fader; ikke desmindre blev han en meget syndig og afgudisk Mand. Dg han var en Mand, som talede meget og smigrede Folket; derfor forledte han mange af Folket til at efterligne sine Misgerninger.

Dg han blev til stor Hinder for Guds Kirkes Fremgang, idet han stjal Folkets Hjerter og foraarjagede stor Uenighed iblandt Folket samt gav Guds Tjende Sejlighed til at udøve sin Magt over dem.

Dg nu skete det, at han gik omkring hemmeligen tilligemed Mofiahs Sønner og søgte at fordærve Kirken og at vildlede Herrens Folk, tværtimod Guds Bud og ligeledes mod Kongens Befaling.

Dg som jeg sagde eder, medens de saaledes gik omkring og søgte at fordærve Guds Kirke og strede mod Gud, se, da viste Herrens Engel sig for dem; og han kom ned som i en Sky; og han talede som med en Tordenrost, hvilket bragte Jorden, hvorpaa de stode, til at skælve.

Dg saa stor var deres Forjærdelse, at de saldt til Jorden og forstode ikke de Ord, som han talede til dem.

Men han raabte atter, sigende: Alma, rejs dig op og staa frem, hvorfor forfølger du Guds Kirke? Thi Herren har sagt: Denne er min Kirke, og jeg vil stadfæste den, og intet skal omstyrte den, uden det skulde være mit Folks Overtrædelser.

Dg atter sagde Englen: Se, Herren har hørt sit Folks Bønner og ligeledes sin Tjener Almas Bønner, som er din Fader; thi han har bedet for dig med stor Tro, at du maatte bringes til Kundskab om Sandheden; derfor er jeg kommen i det Djemed at overbevise dig om Guds Magt og Myndighed, paa det hans Tjeneres Bønner maatte blive bevarede i Forhold til deres Tro.

Dg nu se, kan du nægte Guds Magt? Thi se, faar ikke min Røst Jorden til at skælve? Dg kan du ikke ogiaa se mig for dig? Dg jeg er sendt af Gud.

Ku siger jeg dig: Gaa og ihukom dine Fædres Fangenskab i Helams Land og i Nephis Land; og ihukom, hvilke store Ting han har gjort for dem; thi de vare i Trældom, og han har befriet dem. Dg nu siger jeg dig: Alma, gaa din Vej og søg ikke mere at fordærve Kirken, saa at deres Bønner maa blive horte; og gør dette, om du end selv skulde blive forkastet." (Mofiahs Bog 27: 8—16.)

Det glædelige forbunden med denne Guds Aabenbaring til disse vildfarne unge Mænd, der stred mod hans Kirke her paa Jorden, er den Kendsgerning, at de alle lig Paulus fordem alvorlig omvendte sig. Vi læser:

„Dg det skete, at Alma og de, som vare med ham, da Englen aabenbarede sig for dem, fra nu af begyndte at lære Folket samt rejse omkring overalt i hele Landet, kundgørende for alt Folket de Ting, som de havde hørt og set, samt prædikede Guds Ord under megen Trængsel, thi de bleve haardt forfulgte af de Bantro og bleve slagte af mange af dem.

Men uagtet alt dette gave de Kirkens Medlemmer stor Trøst, bestyrkede deres Tro og formanede dem med Langmodighed og megen Nøje til at holde Guds Bud.

Dg fire af dem vare Mofiahs Søner, og deres Navn vare Ammon og Naron og Dnner og Himni; disse vare Navnene paa Mofiahs Søner.

Dg de rejste igennem hele Zahemlas Land og iblandt alt det Folk, som var under Kong Mofiahs Regering, og stræbte med Iver at give Opvejning or al den Skade, de havde gjort mod Kirken, idet de bekendte alle deres Synder og kundgjorde alt, hvad de havde set, samt forklarede Profetierne og Skrifterne for alle, som ønskede at høre dem.

Dg jaaledes bleve de Redskab i Guds Haand til at bringe mange til Kundskab om Sandheden, ja, til Kundskab om deres Forløjer.

Dg hvor velsignede ere de ikke! Thi de kundgjorde Fred; de kundgjorde godt Budskab om det Gode, og de erklærede for Folket, at Herren regerede.“ (Mofiahs Bog 27 : 32—37.)

Den unge Alma udførte en stor evangelist Virksomhed blandt Nephiterne og blev senere Ypperstepræst efter sin Fader, og Mofiahs Søner udførte en omfattende Missionsvirksomhed blandt Lamaniterne, og mange af disse annammede Evangeliet. Alt dette skete paa Grund af, at Herren i sin Naade lyttede til sin Tjener Almas Bøn. Saaledes ser vi i to Tilfælde, et paa dette Kontinent og et i den østlige Verdensdel, at Herren lyttede til sine Tjeneres retfærdige Bønner og kom dem paa vidunderlig Maade til Hjælp.

Jeg ønsker at henlede eders Opmærksomhed til, hvad der har fundet Sted i disse „de sidste Dage“, i den historiske Tidsperiode, i hvilken vi lever, nemlig til Guds Aabenbaringer og de himmelske Tilfendegivelser, der staar i Forbindelse med den Begivenhed, at Joseph Smith som fjorten Aars Dreng henvendte sig til Gud i inderlig Bøn om at maatte komme til en Forstaaelse af, hvad der var det rette i Henseende til Saliggørelsens Plan. Han ønskede at vide, hvilken af de religiøse Samsfund, han kendte, der var den almægtige Guds sande Kirke. Han tænkte, at et af de da bestaaende Kirkesamfund var det. I sin Trostlydighed forment han dette. Paa Grund af hans Tro paa Gud, hans Hjertes Oprigtighed og hans faste Tillid til Herren, kom han frem for ham i ydmyg og inderlig Bøn, og Gud bønlyttede ham paa en herlig Maade, idet saa vel han som Jesus Kristus, hans enbaarne Søn, aabenbarede sig for ham og gav ham Underretning med Hensyn til, at det sande og uforsfalskede Kristi Evangelium ikke fandtes paa Jorden; og det blev ham endvidere betydet, at det sande Evangeliums Lærdomme skulde blive aabenbarede til ham. Derefter blev Engelen Moroni sendt til ham, og senere blev andre hellige Personligheder sendt til ham, og Oliver Cowdery med ham, i evangelist Djemed. Kristi Evangeliums forstellige

Naadegaver blev saaledes gængivne til Jorden, og Tusinder af Mennesker er paa Grund af, at Joseph Smith i Hjertets Oprigtighed bad til sin himmelske Fader for at lære Sandheden at kende, blevne velsignede. Joseph Smiths stærke Tro paa Gud og den Kendsgerning, at han som hans beskittede Profet tjente ham med Trost, førte saaledes til, at Tusinder kom til Kundskab om Evangeliets sande Læresætninger og blev velsignede af Gud gennem hans bemyndigede Tjenere, som holder Præstedømmets Fuldmagt.

Jeg har nu nævnt tre Tilfælde, da Guds Åbenbaringer til Mænd her paa Jorden har medført, at mange til forskellige Tider er blevne bekendte med Evangeliets frelsende Sandheder og er blevne delagtiggjorte i dets Velsignelser. Disse historiske Betragtninger viser, at der i Sandhed er ingen Personsansæelse hos Gud, men at i enhver Tidssalder og blandt ethvert Folk de, som søger ham i Retfærdighed, vil blive bønhørte af ham og finde ham; og saaledes finder vi Gud i Dag under nærværende haarde og trykkende Tidsskikkelser, da saa mange maa arbejde haardt og bære svære Byrder. Sorgen finder Vej til de Helliges Hjem saa vel som til Hjemmene blandt de forfærdige Folkeskær på Jorden, og vi behøver alle at søge hen til vor himmelske Fader og nedbede hans Velsignelser over os.

Jeg ønsker, for jeg slutter, at bære mit Vidnesbyrd med Hensyn til Evangeliets Sandhed. For ikke længe siden maatte jeg ligge syg paa et Hospital, hvor jeg kun var omgivet af fremmede, og jeg ønsker at sige, at jeg paa dette Tidspunkt ønskede mere end noget andet at modtage Besøg af en af Kirkens Ældste. Efter nogle saa Dages Forløb hørte en af mine Venner, der er en Ældste i Kirken, at jeg var paa Hospitalet, og han kom og besøgte mig. Den største Velsignelse, jeg modtog paa dette Tidspunkt, var, at denne Israels Ældste kom og lagde sine Hænder paa mig og velsignede mig; og jeg ved, at Herren velsignede mig; og jeg takker min himmelske Fader for denne Tilkendegivelse af hans Godhed mod mig. Jeg takker ham, fordi han besvarer mine Bønner, og fordi han besvarer eders Bønner, og fordi han hører de oprigtiges Bønner i alle Verdens Tidssalder.

Jeg beder Gud at høre vore Bønner i Fremtiden, saa at vi maa have Fred i Landet, og al Ondskab maa ophøre — saa Krig og Blodsudgydelse maa blive banlyst fra Jordens Overflade, og saa at Jordens Beboere med deres Herkere og ledende Personligheder maa være villige til at tjene Herren og holde hans Befalinger. Jeg beder, at Sandheds og Retfærdigheds Magt maa gøre sig gældende fra Zion over den ganste Jord, og at Kundskaben om Herren og hans Magt maa udbredes over Jorden, og „dække Jorden, som Vandet skjuler Havets Bund“. Maa alle Folkeskær saa Lejlighed til at høre om Profeten Joseph Smith og det herlige Budskab, vi bringer til Menneskene. Maa de oprigtige af Hjertet i hvert et Land saa Lejlighed til at lære Evangeliets sande Principper at kende, saa de kan adlyde samme, jeg beder derom i Jesu Navn. Amen.

Guds Stadfæstende Vidnesbyrd.

Vi læser i Pagtens Bog følgende aabenbarede Ord fra Herren til Oliver Cowdery:

„Sandelig, sandelig siger jeg dig, dersom du begærer videre Vidnesbyrd, saa kom i Hu den Nat, da du raabte til mig i dit Hjerte, for at du maatte komme til Kundskab om disse Tinges Sandhed. Indgød jeg ikke Fred i din Sjæl vedrørende denne Sag? Hvad større Vidnesbyrd kunde du have end Guds Vidnesbyrd.“ (Pagt. Bog 6 : 22, 23.)

Disse var Herrens Ord til Oliver Cowdery, da han i Ydmyghed havde bedet Herren om at give ham en Sindets Forvisning med Hensyn til det store og ansvarfulde Arbejde, han var kaldet til at udføre; og disse Herrens Ord kan ligeledes tjene til Glæde og Trøst og være et Vidnesbyrd for mange andre, der har givet Herren deres Hjerte og anraaber ham om Hjælp til at kende Vejen til evig Frelse og Ophjælpelse i hans Rige. Herren siger videre:

„Dersom du vil gøre det gode og blive standhaftig indtil Enden, skal du blive salig i Guds Rige, hvilket er den største af alle Guds Gaver; thi ingen er større end Salighedens Gave.“

Dette er en af „Mormoniismens“ store Opgaver, vedblivende at gøre det gode, thi derved fyldes Hjertet med Glæde og en himmelsk Fred, og vi erholder en fuldkommen Kundskab om det store Værk, som Herren har paabgyndt i disse sidste Dage, i Forbindelse med Evangeliets Gengivelse til Jorden, som Apostelen Johannes vidner om, i det han siger:

„Og jeg saa en anden Engel flyve midt igennem Himmelen, som havde et evigt Evangelium at forkynde for dem, der bo paa Jorden, og for alle Slægter og Stammer og Tungemaal og Folk, og han sagde med høj Røst: Frygter Gud og giver ham Ære, thi hans Doms Time er kommen, og tilbeder ham, som har gjort Himmelen og Jorden og Havet og Vandenes Kilder.“ (Joh. Aabenb., 14. Kap., 6. og 7. V.)

Det er i Sandhed sørgeligt at tænke paa, at saa faa af Menneskene har Interesse for Guds Riges Anliggender og for at lære om det, som vedrører vor evige Velsærd. Livet her er kun af kort Varighed, og vor evige Skæbne afhænger af Maaden, hvorpaa vi tilbringer denne vor jordiske Prøvestand. Naar vi tænker paa dette, vil det i Sandhed betale sig for enhver af os, der har sluttet Pagt med Gud i Daabens hellige Bad, at være tro imod Gud og at ære vor Kaldelse, idet vi trofast vidner om Evangeliets Gengivelse og Guds Riges Opprettelse paa Jorden i vore Dage. Naar vi betragter Menneskenes Forsømmelighed i Henseende til at lytte til det Budskab, vi bringer dem, da bedrøves vore Hjerter paa deres Vegne, og vi synes ligesom i Vanden at høre, da Frelseren stammede de Steder ud, i hvilke hans kraftige Gerninger fordem var gjorte, fordi de ikke havde omvendt sig. Han siger:

„Hvem skal jeg ligne denne Slægt ved? Den liguer Børn, som sidde paa Torvene og raabe til de andre og sige: Vi blæste paa Fløjte for eder, og vi sang Klagefange, og I jamrede ikke.“ (Math. 11 : 16, 17.)

Saaledes var det paa hin Tid, og Historien gentager sig selv i vore Dage, thi Menneffene er i stort Mørke med Hensyn til sand Kristendom, og Pauli Ord opfyldes, idet han siger:

„Derfor skal Gud ogsaa sende dem kraftige Bildfarelser, at de skulle tro Bøgnen, paa det alle skulle dømmes, som ikke troede Sandheden, men havde Velbehag i Uretfærdighed.“ (2. Thes. 2 : 11, 12.)

Som Sidste-Dages Hellige mener vi ingenlunde at have Ret til at fordomme nogen for deres Troes Skyld, for saa vidt Menneffene oprigtig søger Sandheden. En af vore Troesartikler lyder:

„Vi fordrer Ret til at dyrke Gud den almægtige i Overensstemmelse med vor egen Samvittigheds Bydende, og indrømmer alle Mennefter den samme Rettighed; lader dem tilbede hvad som helst, hvor som helst og paa hvilken som helst Maade, de behager.“

Uj denne Grund er de Sidste-Dages Hellige heller ikke uvillige til lejlighedsvis at overlade deres store Forsamlingshuse i Utah eller andre Steder til Afbenyttelse af fremragende Prædikanter blandt anderledes troende i andre Samsund. Som et Folk tror vi, det er Uret, at noget Menneffe forfølges for dets Troes Skyld eller latterliggøres i nogen Maade. Der maa være Religionsfrihed. Det bør være en Sag mellem Menneffene selv og deres Gud, hvad de vil tro. Hver enkelt af os vil snart gaa ind i den evige Verden og faa vor Plads anvist, enten blandt de Iydiges eller blandt de Uydiges Tal. „Enhver skal blive dømt efter sine Gerninger.“

Følge vor Kaldelse og Bestikkelse som Herrens bemyndigede Tjenere er det vor Pligt at frembære vort Vidnesbyrd til alle Mennefter om, at Gud har atter oprettet sin Kirke og sit Rige paa Jorden, at han har ladet sin Røst høre fra det høje og sendt hellige Engle som Sendebud til vor Jord i denne Tid og Slægt. Alle Mennefter bør alvorlig omvende sig fra Synd og fra Troen paa falske Lærebegreber og lade sig døbe i den Herre Jesu Kristi Navn til deres Synders Forladelse. Kristus siger: „Og dette er mit Evangelium: Omvendelse og Daab i Vandet, og da kommer Daaben med Jld og den Helligaand, ja, Talsmanden, der viser os alle Ting og belærer os om Rigets fredelige Anliggender.“ Det er ved den Helligaands Kraft, det oprigtige Menneffe modtager Vidnesbyrdet om Sandheden, og mange Tusinde i disse Lande har annammet dette Vidnesbyrd og har uden Frygt vidnet om Sandheden til andre. Herren har givet dette Løfte til sine Børn: „Vær tro og nidkær i at holde Guds Bud, og jeg vil omflynge dig med min Kærligheds Arm.“ Om vi altid holder Herrens Bud, vil vi stedse have Fred i vor Sjæl og være rede til at give Regnskab for vor Vandel her i Livet. Maa Gud i sin Naade hjælpe os alle dertil!

Hans J. Christiansen.

Brev fra farhenværende Missionspræsident C. N. Lund.

Mt. Pleasant, Utah, den 12 Febr. 1919.

Missionspræsident Hans J. Christiansen.

Kære Broder!

Mange Gange har jeg tænkt paa at skrive til Dem. Jeg paastøner Deres Venlighed, at De sender mig „Skandinaviens Stjerne“, som jeg læser med megen Interesse, og derved har jeg fulgt Dem i Deres Missionsvirksomhed og saaet Kendskab til Deres Missionsrejser. Jeg har følt, at det var saa beskiftet af Gud, at det skulde falde i Deres Lod at blive en Fyrde og Fader for de Hellige i den skandinaviske Mission gennem de farefulde og besværlige Forhold, der har hersket i Europa paa Grund af den frygtelige Krig, som nu er afsluttet, og som de neutrale skandinaviske Riger jo ogsaa har maattet lide under. Forholdene krævede, at de Hellige kunde blive opmuntrede gennem deres beskiftede Missionspræsident, gennem en Mand, som var fuld af Kærlighed, og som ønskede at gøre alle godt, en Mand, som kunde holde Modet oppe hos de Hellige og paa veltalende Maade fremholde Guds Riges herlige Sandheder saa vel for høje som for lave.

Vi er alle glade ved at Krigsflagene nu bliver foldede sammen, at Kanontordenen har ophørt, og at ordnede Fredstilstande snart kan blive en Kendsgerning, og det maa haabes, at den Samfundsfrihed og de Fordele, der vil komme til Menneskene som en Følge af Krigens gunstige Afslutning og Rettens Sejr, maa overbevise enhver om, at de mange Menneskeliv og de uhyre Kapitaler ikke har været ofrede til Unytte. Ved at betragte Forholdene i Verden, ogsaa i vort eget Land, befrygter jeg dog meget, at Freden vil blive vedvarende. Jeg har læst om den spanske Syges Hærgninger i Danmark. Denne pestagtige Sygdom synes at sprede sig blandt alle Nationer. Vi har ikke undgaaet Sygdommen her i Utah, og den har ofte været meget ondartet. Vor By, og Amtet, vi tilhører, har været under Karantæne siden først i Oktober, men nu er de fleste af Karantæneforanstaltningerne hævede. Skolerne var lukkede i dette Tidsrum, og ingen offentlige Møder kunde afholdes. 25 døde af Sygdommen i vor By, hvoraf de fleste var unge Mænd og Kvinder.

Vinteren har været ret mild i vor Egn, og Snefaldet har været mindre end sædvanlig. Mit Helbred har været godt efter min Alder, eftersom jeg nu er 73 Aar. Jeg føler, at jeg har stor Grund til at være min himmelske Fader taknemmelig for de mange Betsignelser, som jeg nyder, og har nydt i de Dage og Aar, som er forløbne. Jeg vil nu slutte. Jeg haaber, at De kan være i Besiddelse af et godt Helbred, og at De kan føle Dem lykkelig og glad i Deres vigtige og ansvarfulde Kald. Hvis De kan saa Tid til at skrive til mig, vil jeg meget paaskønne samme. Venligt hils enhver, som kender mig.

Jeg ønsker Dem Guds Betsignelse og vedvarende Held i Deres Gerning.

Deres Ven og Broder
C. N. Lund.

Åraarskonferencen i København.

(Fortsat fra Nr. 10.)

— p. 160

Mødet Søndag Eftermiddag Kl. 2.

Mødet aabnedes med Afhyngelse af Nr. 166 og Bøn af Ældste Orla Nielsen, hvorefter Nr. 6 blev sunget. Missionspræsident Hans J. Christiansen bød de tilstedeværende velkommen, hvorefter han afgav Beretning angaaende, hvad der havde været udført siden sidste Konference. Konferencen talte 772 Medlemmer, medregnet Børn, men flere af disse Medlemmers Opholdssted var ukendt.

De af Kirkens Medlemmer, som opfyldte deres kirkelige Pligter, nød Guds Lands vejledende Indflydelse. Mangelen paa Missionærer som Følge af de Samfundsforhold, Krigen havde medført, var følt overalt. Der virkede nu kun fire Missionærer fra Zion i Danmark og tre i Norge, men Missionærerne var trofast bistaaede af lokale Brødre, der var indsatte i forskellige kirkelige Stillinger. De, som havde ydet deres Tiendeofringer, var blevne rigt velsignede af Herren, baade i aandelig og timelig Henseende.

Missionspræsident Christiansen foreslog dernæst Kirkens Generalautoriteter og ligeledes Præsidenten over den europæiske Mission til Opholdelse af de Hellige. Fremdeles blev der fremsat Forslag om Opholdelse af Missionspræsidenten og om Opholdelse af Redaktionssekretær Niels J. Green, Missionssekretær Carl J. S. Jørgensen og Konferencens Sekretær, Missionær Arwell L. McKay. Fremdeles, at Missionspræsident Hans J. Christiansen blev opholdt som Præsident for Københavns Konference og Forstander for Københavns Gren. Fremdeles, at følgende Brødre blev opholdt i deres respektive Stillinger: Orla Nielsen som Forstander for Nordøst-Sjællands Gren, Carl Andersen som Forstander for Bornholms Gren og Jens Wilhelm Olsen som præsiderende Præst i Nordvest-Sjællands Gren. Alle de stillede Forslag blev enstemmigt vedtagne.

Missionspræsidenten mindede Søstende om at erindre de Helliges Valgsprog: „Triff Mod; fremad til Sejr!“ Han formanede alle til at stride fremad under Evangeliets Banner. Han oplæste fra Pagtens Bog Citater angaaende, at Herrens anden Komme er nær forhaanden. Med Hensyn til Kirkens Lærdomme sagde han, at ingen kunde modbevise de Sidste-Dages Helliges Vidnesbyrd vedrørende, at Gud atter har aabenbaret sig fra det høje, og at Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige er oprettet paa Grundlag af Herrens Aabenbaringer til Menneskene og den præstelige Autoritet, som atter var givet til Mænd i vore Dage.

Præsident Christiansen foreslog fremdeles Sangforets Leder, Missionær Arwell L. McKay, samt Organist Poula Sørensen, fremdeles assisterende Organist Niels Hendricksen og alle Korets Medlemmer til Opholdelse af Kirkens Medlemmer i deres Tro og Bønner. De stillede Forslag blev enstemmigt godkendte.

Missionær Niels J. Green har sit Vidnesbyrd med Hensyn til Sandheden af de religiøse Lærdomme, som de Sidste-Dages Hellige for

kynder, og han gjorde forskellige historiske Sammenligninger mellem Evangeliets sande Lære og de Lærdomme, der blev forkyndte af de Kirkejanfund, der var oprettede af Menneskene.

Mødet sluttedes med Afhyngelse af Nr. 269 og Taksigelse af Christian W. Hall.

Aftenmødet Kl. 7.

Mødet aabnedes med Afhyngelse af Nr. 43 og Bøn af Christian W. Hall, hvorefter Koret sang et udvalgt Sangnummer.

Ældste Jens P. Hansen talte angaaende Nødvendigheden af, at alle, som forkyndte Evangeliet, er vejledte ved den Helligaands Inspiration, saa de kan prædike Ordet med Følelse og med Visdom. Desværre er der kun saa, som vil adlyde Evangeliets Principper, men for alle dem, der adlyder Guds Befalinger, er der en stor og evig Belønning i Vente, idet alle saadanne vil blive delagtiggjorte i Guds Herlighedsriges Betsignelser. Han bar sit Vidnesbyrd om, at Joseph Smith var Guds sande Profet, og at Kirken, vi tilhører, er Jesu Kristi eneste sande Kirke. Koret sang en udvalgt Sang, hvorefter Missionær Niels F. Green talte og forklarede forskellige evangeliske Lærdomme. Han forklarede Betydningen af Kristi Død paa Korset og Rækkevidden af hans Forsoningsdød. Han bar sluttelig sit Vidnesbyrd om Guddommeligheden af det Værk, som var oprettet paa Jorden ved Guds og Kristi Tjener Joseph Smith.

Præsident Christiansen stadfæstede Rigtigheden af, hvad de forskellige Talere havde udtalt vedrørende Kristi Evangeliums Lærdomme. Han omtalte, at Kirkens Medlemmer var blevne givne Navnet „Mormoner“ efter „Mormons Bog“, der indeholdt hellige Optegnelser vedrørende Amerikas Oldtidsfolk. Han talte forøvrigt angaaende Kristi andet Komme og Tusindaarsrigets Oprettelse. Han citerede forskellige profetiske Udtalelser vedrørende disse Emner. David og Profeten Zakarias forudsagde begge Kristi anden og herlige Tilkommelse. Førend Kristi anden Tilkommelse skulde der ske Tegn i Sol, Maane og Stjerner. Det fra Himmelen gængivne Evangelium blev nu før Kristi anden Tilkommelse prædikeret for Jordens Nationer „til et Vidnesbyrd for alle Folk“. Præsident Christiansen omtalte sluttelig de store Usvigelser fra Kristi sande Lære, der sandt Sted indensfor Kirken fordem, saa at sluttelig det sande Præstedømme og Evangeliets Gaver og Kræfter blev borttagne fra Jorden og var borttagne fra Jorden i mange Aarhundreder, indtil Guds Kirke atter blev oprettet paa Jorden ved Profeten Joseph Smith. Han fremhævede, at de samme evangeliske Organisationer fandtes i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, som der fandtes i Kirken fordem. Kirken var derfor oprettet med et bemyndiget Præstedømme af Apostle, Profeter, Evangelister, Hyrder og Lærere, som i forrige Tider, hvilke efter Pauli Ord i Efeserbrevet skulde staa i Kirken, „til de Helliges fuldkomne Beredelse, til en Tjenestegerning, til Kristi Legemes Opbyggelse, indtil vi alle naa til Enheden i Troen paa og Erkendelsen af Guds Søn“.

Mødet sluttedes med Afhyngelse af Sangen Nr. 275 og Taksigelse af Ældste Louis Hansen.

Grensmødet Mandag Aften den 7. April.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Sangen Nr. 106 og Bøn af Ældste Aage M. Kalmar. Derefter blev Sangen Nr. 266 sunget. Efter nogle Aabningsbemærkninger af Præsident Christiansen afgav Præsidentinden for den kvindelige Hjælpeforening, Søster Kirsten Knudsen, Rapport over Foreningens Virksomhed og fremsatte Foreningens Formaal. Hun sagde, at de Søstre, som virkede med Interesse for deres Gerning, høstede ogsaa selv store Velsignelser. Hun takkede Søstrene for det trofaste Arbejde, de havde udført. Hun nedbad sluttelig Herrens Velsignelse over Foreningen. Foreningens Sekretær, Betty Sørensen, afgav sin Beretning og talte opmuntrende til de tilstedeværende. Præsident Christiansen oplæste nogle evangeliske „Ordensregler“ med Hensyn til de Helliges Levevis. Han advarede Kirkens Medlemmer mod at misbruge Guds Navn. Han omtalte Bisdomsordets Forrifter og omtalte fremdeles den gensidige Kærlighed, som Ægtefolk skulde vise mod hinanden, og den store Vigtighed af, at Forældre opdrog deres Børn i Kærlighed.

Vi skulde søge Næstens Belfærd saa vel som vort eget. Præsident Christiansen oplæste sluttelig fra det 76. Kapitel i Pagtens Bog angaaende de dødes Opstandelse og knyttede sine Bemærkninger dertil.

Præsident J. F. Samuelson fra Aarhus Konference talte derpaa. Han bragte en Hilsen til Søstene fra Aarhus og omtalte Tiendeprincippet og sagde, at hvor Søstene undlader at yde deres Tiendeofringer, er dette et Bevis paa manglende Tro. Ved, at Kirkens Medlemmer bestræbte sig for at opfylde deres Pligter, vilde de stride fremad mod Fuldkommenheden. Kirkens Medlemmer skulde bestræbe sig for at efterleve „Bisdomsordet“ og i enhver Henseende leve et rent og helligt Liv, thi Herrens Land kan ikke dvæle i urene legemlige Tabernakler. Han talte forøvrigt opmuntrende til de Hellige og fremhævede, at dette at være sammenknyttede som Brødre og Søstre ved Evangeliets Baand betød noget mere end kødeligt Slægtskab. Han bad Herren styrke Kirkens Medlemmer ved sin Lands Kraft, saa at vi trofast maatte tjene ham gennem vort Jordeliv og sluttelig erholde en Frelse i Guds Rige.

Præsident Christiansen takkede Broder Samuelson for de hjertelige og opmuntrende Ord, han havde udtalt. Han takkede ligeledes Søstrene i den kvindelige Hjælpeforening for det velsignelsesrige Arbejde, de havde udført gennem Vinteren.

Mødet sluttedes derpaa med Afsyngelsen af Sangen Nr. 272 og Takkyngelse af Missionær Niels F. Green.

De unge Mænds og Kvinders Konferencemøde

Tirsdag den 8. April.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 127 og Bøn af Elis Tronier. Derefter blev Nr. 2 sunget. Præsidenten for de unge Mænds Forening, Missionær Niels F. Green, afgav Rapport over Foreningens Virksomhed siden sidstafholdte Konference, sammen med de unge Kvinders Forening, idet disse Foreninger som forhen havde af-

holdt Fællesmøder en Gang ugentlig. Præsidentinden for de unge Kvinders Forening, Søster Mathilde Zabell, udtalte sig ligeledes angaaende Foreningernes Virksomhed og fremhævede disse Foreningers Betydning indenfor Menigheden. Første Raadgiver i de unge Mænds Forening, Christian W. Hall, og første Raadgiver i de unge Kvinders Forening, Poula Sørensen, udtalte sig vedrørende de Formaal, disse Foreninger havde sat sig. Eldste Orda Nielsen talte ud fra den 119. Salme af David og betonedes Bigtigheden af, at alle lagde sig Herrens aabenbarede Ord paa Hjerte. Nogle Musik- og Sangnumre osv. blev dernæst udførte.

Præsident Christiansen foreslog Bestyrelserne i de unge Mænds og de unge Kvinders Foreninger til Opholdelse af de Hellige i de respektive Stillinger, Bestyrelsesmedlemmerne indtog. Alle Forslag godkendtes enstemmig.

Mødet sluttedes med Afhyngelse af Nr. 201 og Taksigelse af Præsidentinde Mathilde Zabell.

Hermed sluttedes Foraarskonferencen.

Niels F. Green.

Vækst.

En levende Ting under Udvikling maa nødvendigvis vokse, enten harmonisk og symmetrisk eller det modsatte, og dette gælder baade paa det syssle og det aandelige Omraade. Intet levende Menneske staa saaledes paa det selvsamme Standpunkt nu i aandelig Henseende, som det stod paa for et Aar tilbage, men det har udviklet sig enten til det bedre eller det værre. Det har udviklet sig enten i det gode eller det onde og er blevet enten styrket eller slappet i Karakteren. Det har enten erhvervet sig nye, evige „Livsbetingelser“ eller ogsaa det er kommet til at staa paa et lavere Standpunkt end forhen, i Retning af aandelig Død. Alt Mennesket vokser i aandelig Henseende, betyder, at dets Trosliv og dets Haab og Kærlighed er styrket; betyder, at det har alvorlig søgt at overvinde sine Fejl og udøve Retfærdighedens Gerninger; betyder, at det har lyttet til Guds Stemme og til hans Ord, som er nedskrevne i de hellige Skrifter; betyder, at det har ladet sig vejlede ved Guds Lands Inspiration, og at det har anstrængt sig for at handle i Overensstemmelse med Guds Bud; betyder, at det klynger sig nærmere til Gud i Bønnen, og at det bestræber sig for at leve et fuldkomment Liv, i Overensstemmelse med Jesu Kristi, vor Frelser's Ord, naar han siger: „Værer da I fuldkomne, ligesom eders himmelske Fader er fuldkommen.“ (Math. 5 : 48.)

— „Ved Visdom bygges et Hus, og ved Forstand befæstes det; og ved Kundskab blive Kamrene fulde af alt dyrebart og yndigt Gods. — En vis Mand er stærk, og en kyndig Mand styrker sin Kraft.“ (Sal. Ordsp. 24 : 3—5.)

Dødsfald.

Ole Hendriksen Berg, mangeaarig Biskop i Provos første Ward, døde næsten pludselig Søndag Aften den 23. Februar.

Han blev født i Smaalene, Norge, den 12. Septbr. 1840. Han blev Medlem af Kirken i 1861 og udførte kort efter Missionsarbejde i Odalen, Kongsvinger og Solor. Senere blev han kaldet til at prædicere over Risør Gren. Derefter var han omrejsende Uldste i Drammen og Roken Grene. I 1864 blev han kaldet til Missionsarbejde i Danmark og virkede i 2 Aar i Dernes Konference, først som omrejsende Uldste og senere som Konferencepræsident. Broder Berg emigrerede til Utah i 1866 og blev samme Aar gift med Anna Nielsen. Han nedfattede sig i Provo, der har været hans Hjem siden. I 1889—91 udførte han en Mission til Norge og præsiderede det meste af Tiden over Kristiania Konference. Han blev efter sin Hjemkomst Medlem af Stavens Højraad, hvilken Stilling han indtog, til han i 1902 blev Biskop i Provos første Ward og beklædte dette Embede, til Wardet blev delt i 1913.

Afsdøde Biskop har haft flere civile Tillidshverv og Kaldelser, blandt andet som Medlem af Statens lovgivende Forsamling. — Han efterlader sig Hustru, 7 Børn, 21 Børnebørn og 4 Børnehøns Børn.

Begravelsen fandt Sted den 27. Februar fra Stavstavernaklet. Tabernakelforet udførte Sangen, og flere Brødre talte angaaende Broder Bergs begivenhedsrige og virksomme Liv og hans ihærdige Arbejde i Kirkens Tjeneste, saa vel som for Byens Opbyggelse og Fremgang. Af bekendte Brødre talte Præsident Anthon S. Lund og Historikervær Andrew Jensen.

— Uldste William Budge, der i Aarene 1878—80 præsiderede over den europæiske Mission, døde i Logan den 18. Marts 1919. Ved sin Død var han Præsident ved Logan Tempel. Han var født den 1. Maj 1828 i Lanark, Skotland, og blev optaget i Kirken ved Daab i Tyveaars-Alderen. Lige siden da har han været en meget virksom Arbejder indenfor Kirken. Han emigrerede til Utah i 1860. Uldste Budge forenede det praktiske med det teoretiske, hvorfor han kom til at indtage en ledende Stilling saavel i rent borgerlig og politisk Henseende som i Henseende til det kirkelige Arbejde. Han var i mange Aar Biskop i Byen Paris i Idaho og blev senere Stavspræsident. Uldste Budge havde flere Aar før, at han virkede som Præsident over den europæiske Mission, udført en Mission til Schweiz. Uldste Budge var elsket og agtet af alle, som blev bekendte med ham.

Indhold:

Aandernes Verden. (Af Uldste Orson F. Whitney).....	161	Brev fra forhenv. Missionspræsib. C. N. Lund.....	171
Tale af Stavspræsident David Halls	165	Fortsættelseskonferencen i København..	172
Redaktionelt:		Bæft	175
Guds stadfæstende Vidnesbyrd.		Tankesprog	175
Af Missionspræsident Hans J. Christiansen).....	169	Dødsfald	176